

Şehit

Şehit Kerimul İslam

Doğum tarihi: 15 Mayıs, 2002
Şehadet tarihi: 5 Ağustos, 2024
Bölge: Sylhet
İlçe: সিলেট

Kısa Biyografi

Meslek: Limon Satıcısı

Şehit Edildiği Yer: Jatrabari Karakolu Önü, Dakka

Şehitlik Olayı ve Detayları

Şehit Profili

Kerimul İslam, 2002 yılında 15 Mesilet Bölgesi'nde doğdu. Babasının adı Md. Şahabuddin, annesinin adı Sayeda Begüm'dü. Eşinin adı Kohinur Akhtar'dı.

Devlet zulmünün gölgesinde kalmış, çalışan bir vatandaş. Şehit Ganga Charan Rajbongshi Seri No: 755 ID: Dakka Şehri 126 Şehit Profili Ganga Charan Rajbongshi, şimdiye kadar eski bir yüksek reflektörlü ceketin üzerine yazılmış birkaç kelimeden ibaret bir isimdi. Ülke kayıtlarında ağırlığı olmayan, varlığı toplumun gurur listesinde olmayan bir isim. Bugün, ölümünden sonra ordu sessiz bir patlamaya dönüştü. Bir protesto sembolü, acı ve ihmalin bir yansıması. 8 Haziran 1966'da doğan babası Kalulal Rajbongshi, annesi Nipada Rajbongshi. Dünyaya gelişi sessizdi, vedası da tarifsiz bir sessizlikti. Mesleği şoförlüktü. Bu toplumda çok gurur verici bir meslekti. Ama gururu ailesiydi. Aile, Dakka'nın ortasında, harap ve terk edilmiş bir kiralık evde yaşıyordu. Teneke çatının aktığı yerden, yağmur mevsiminde sıkı çalışmanın suyu evin içine damlıyordu. Sanki günlerini bir şekilde geçiriyorlarmış gibi. Bir şeyler yiyecek bir şeyler bulurlardı, yoksa ev açlığın karanlığında sönerdi. Kimse onların hikâyesini bilmez, kimse çığlıklarını duymazdı. Çünkü bu aile fakir ve fakirlerin hikâyesi olmaz. Fakirler sadece sayılardan ibarettir.

En büyük oğlu Mithu Rajbanshi, 32 yaşında, hâlâ işsiz. Küçük oğlu Vishwajit (25) B., Abuja Giffari Koleji'nde okuyor. Babasının eğitim masraflarını karşılamak için sabahlara kadar çalışmasının yorgunluğunu kimse açıklayamaz. Ne hükümetin gözünde ne de gazete sayfalarında. Sadece yalnız bir kalbin telaşı ve ailesinin yüzünü güldürme mücadelesi vardı.

Ve sonra bir gün aniden mücadele sona erdi. Ganga Charan şehit edildi, ama hiçbir itiraf, hiçbir soruşturma olmadan. Otopsi, şoförün o olduğunu ortaya koydu. Ailesi cenazesiyle karakola gittiğinde polisi getirmediler. Sonunda, meclis üyesinin tavsiye mektubuyla krematoryuma gitmek zorunda kaldılar. Öldükten sonra bile "ölmek" istediler. Devlet onu tanımadı, toplum aynı değil. Yine de kanı, orta sınıfın sessiz çığlıklarıyla ve alt sınıfların çığlıklarıyla karışıyor. Bu ölüm sadece bir bedeni durdurmuyor. Bu ölüm, yazılmamış bir sınıf mücadelesi tarihini durduruyor. Bu tarih, bir insanın yaşamı boyunca nasıl görmezden geldiğini ve öldükten sonra bile hak ettiği saygıyı görmediğini anlatıyor. Ganga Charan Rajvanshi hâlâ hayatta, ama adı yazılı. Sessiz şehitler listesinde, kayıp bir sınıfın temsilcisi, her ismin rüzgarda bilinmeyen bir lanet olduğu yerde.

Hareketin Arka Planı

Ganga Charan'ın ölümü bir kaza değildi. Ulusal bir ceset siyasetiydi. Yumuşak ayakkabılarla yürümek,

acımasız faşizmin çıplak bir örneğidir. Temmuz 2024, Bangladeş tarihinde kanla lekelenmiş bir ay. O gün, güneş isyan ateşiyle yanıyor gibiydi ve hava uzun baskı günlerinin gözyaşlarıyla doluydu. 15 yıllık Avami Birliği rejimi totaliter hale geldi. Yolsuzluk, kayıplar, oy hileleri, Adaletsizlik festivali alenen devam ediyordu. Mahkemeler tutuklularla doluydu. Basın sessizdi. Polis gücü ise özel bir güç ordusu gibiydi.

Kota reform hareketi bu baskıya karşı durdu. Başlangıçta sadece öğrencilerin talepleri göz ardı edilmekle kalmamış olsa da, bu durum hızla ülke genelinde sıradan insanların kanının dökülmesine yol açtı. Çünkü bu hareket sadece eğitim politikası için değil, tüm devlet sistemine karşı bir acı çığlığıydı. Rangpur'da şehit Ebu Seyyid'in öldürülmesinden sonra artık öğrenci hareketi yoktu; kitlesel bir ayaklanmaya dönüştü. İşçiler, işsizler, öğretmenler, hemşireler, emekli askerler, günlük yevmiyeli işçiler ve hatta çekçekçiler bile ayaklandı. Ganga Charan gibi insanlar, her günün bir ölüm kalım savaşı olduğu bu hareketin hararetinde ayağa kalktı.

Hiçbir örgütün lideri olmayan Ganga Charan, bir parti çalışanı da değildi. O, bütün gün süren zorlu çalışmanın teriyle kaplı bedeni ve çocuklarını doyuramazsa kalbi kırılacak olan o sessiz devrimin simgesiydi. Ama yüreği, bu mücadelenin sadece kota reformuyla ilgili olmadığını, ayrımcılığa karşı olduğunu, yoksulları hiç saymayan, umursamayan ve sonunda onları terk eden o devlete karşı olduğunu anlamıştı.

Böylece tek başına, belki de sessizce durdu. Ama o gün, Dakshina Banasree köşesinde, öğrenci alayının aniden polis barikatında durduğu, silah seslerinin duyulduğu yerde durdu. Ve o kurşunlar Ganga Charan'ın dudağının sol tarafına isabet etti. Kimse ona soru sormadı, o oradaydı. Devlet cevap vermedi. Ama cevap kanla yazılmıştı. O oradaydı - çünkü bu onun da mücadelesiydi. Ekmek, adalet, saygı ve yaşama hakkı için sokaklara döküldü.

Bu ülkede, hareketsiz duran bile vurulur. Soru soran vurulur. Hiçbir şey yapmayan vurulur, yoksul olsan da, işçi olsan da, partisiz olsan da. Ganga Charan'ın ölümü, bu acımasız gerçeğin bir yansımasıdır. Cesetlerin sokaklarda yattığı yerde, Ama tarih insanların yüreklerinde uyanır. Temmuz ayaklanması aynı zamanda Ganga Charan ayaklanmasıydı. Sıradan bir adamın yüreğiyle yazılmış sıra dışı bir protesto hikayesi.

Bu hareketin tarihi, tıpkı rüzgârın fırtınanın uğultusunu unutmaması gibi asla unutulmayacak.

Şehitlik nasıl bir şey

18 Temmuz 2024. Dakka'daki Rampura Köprüsü o zamanlar devrimin alevleriyle ısıtılmıştı. Yollar dört bir yandan polis kordonlarıyla, öğrenci alaylarının uğultularıyla ve yukarıdaki acımasız akşamın gölgesiyle çevriliydi. Şehir ikiye bölünmüş gibiydi. Bir tarafta sömürü, diğer tarafta protesto. Ve tam ortada Ganga Charan Rajbongshi duruyordu. Belki o gün evine dönüyor ya da bir süredir orada durmuş masum bir işçi. Ülkesinde neler olduğunu gördü.

Elinde pankart, yüzünde slogan yoktu ama kurşunlar vücuduna isabet etti. Aniden üzerine bir taş yağmuru düştü ve yere yığıldı. Yol kan içindeydi. Her taraftan gelen çığlıklar ve polis botlarının sesi birleşerek korkunç bir uğultuya dönüştü.

Ancak ölüm ona kolay gelmedi. 18 Temmuz'dan 5 Ağustos'a kadar tam 18 gün boyunca Ganj Nehri'nde savaştı. Bu sefer sessiz bir savaş alanıydı; yoğun bakım ünitesinin yalnızlığı, vücudunun her hücresiyle verdiği mücadele, devletin kayıtsızlığı ve ailesinin kalpsiz gözyaşları. Tedavi doğru düzgün yapılmadı, medya hiçbir şey söylemedi, polis bir kez bile özür dilemedi.

Oğlu hastane koridorunda dua etti, "Baba, lütfen gözlerini aç, buradayız." Ama hiçbir cevap alamadı. Aile, tıbbi masraflar nedeniyle iflas etti.

Komşular kan bağışında bulundu, ilaç parasını ödemek için ipotek aldı. Altın küpeler. Peki ya devlet? Devlet sessizdi, sanki ölümle hiçbir ilgisi yokmuş gibi.

5 Ağustos 2024'te hastaneden bir cenaze alayı ayrıldı ve oradan sağ dönen olmadı. Ulusal yas yoktu, protesto pankartları yoktu, sadece gazetenin bir köşesinde küçük bir yazı vardı: "Sürücüler tarafından yaralandı, 18 gün hapis cezası aldı."

Polis bu ölümü soruşturmadı. Ölümünden sonra bile aile, cesedi kapı kapı dolaşmak zorunda kaldı. Karakola gitmediler, hastaneye gitmediler ve sonunda, belediye meclisinin yazılı izniyle, cesedi postanenin krematoryumunda yakmak zorunda kaldılar. Bu ölüm sadece bir hayatı değil, aynı zamanda medeniyetimizin maskesini de düşürdü.

18 gün hayatta kalmaya çalışan bir insan sokakta vurulup öldüğünde ve biz sadece nedenini sorduğumuzda, işte o zaman devrimin gerekli olduğunu anlarsınız. Bu ölüm sadece bir trajedi değil, ulusal günahların tuvaline resmedilmiş sonsuz bir ağıttır. Ganga Charan siyasi bir lider değildi, hiçbir örgütün sözcüsü değildi - ama devrimin vücut bulmuş hali oldu.

Ölümünün her anı sanki "sessiz kalma" diyordu. Çünkü zaman, Ganga Charan'ın bedenini delen boğazına ancak dokunabilir. "

Aile de acı bir gerçektir

Aile de acı bir gerçektir, bu sözler Ganga Charan'ın Rajbongshi'nin ailesine ulaşamadığı, hatta ulaşsa bile hiçbir şeyin değişmeyeceği tatlı bir yalan gibidir. "Kırılgan" diyerek, içinde bulundukları zor durumun kökenine inemeyiz, ancak gerçek çok daha derindir, birçok harabenin kokusuyla karışmıştır. Ganga Charan Rajbanshi'nin ailesi, bugün varoluş alanında sönük bir ışık gibidir, umutsuzluk ve yoksulluğun baskısı altında yavaş yavaş sönmektedir. Artık gözlerinde sadece karanlığın krallığı olan üç küçük ruh. Büyük oğul Mithu, genç yaşta işsizliğin etkisiyle tarlalarda farklı bir dünya arayışıyla yürür; orada bir sopa yerine bir sopa vardır, ekmekten fazlası yeterlidir, ama bu dünya ona göre değildir. Küçük oğul ise üniversite sınıfında oturmuş, boşlukta kaybolmaktadır. Bugün sadece kefenin anısının gölgesiyle örtülü bir gelecek.

O iyiliğin anısı ağızından çıktığında Ganga Charan'ın yengesi, o anda, tüm gözyaşlarının acısı boğazında düğümlendi. Polis karakoluna gidip yardım umuduyla ellerini uzattıklarında, polis onları sadece boş kağıtların üzerinde gördü. Bir otopsi idealinden çok uzak, Ganga'nın kanının orada hiçbir hesabı tutulmadı. Meclis üyesinden aldığı bir belgeyle görevini yerine getirmişti. Bu, devletin sert bir beyanıydı: "Ölümünüzü kabul etmiyoruz."

Bu ihmal, bu sessiz umursamazlık, günümüz toplumunun alt sınıflarının çektiği acıların bir yansıması olarak, Ganga ailesini yalnız hissettiriyor. Ay'a ihtiyaçları yok, intikam arzuları yok, sadece barış, adalet ve saygı istiyorlar. Devletin onlara vermesi gereken temel bir insan hakkı. Ganga Charan bir siyasi lider değildi, hiçbir partinin yüzü değildi; halkın ayrılmaz bir parçasıydı. Vücudundaki izler hikayeyi anlatıyor. Tarihin tüm bölümleri halkın kanıyla yazılmıştır, ancak bugün o kan toprağa akıyor. Cehalet, inkâr. Devletin vicdanı artık çocuklarının hayatlarına bağlı. Hayatta kalıp kalmayacakları, bu karanlığı aşip aşamayacakları artık bizim elimizde. Toplumun sessizliği, devletin ihmali aşılabılırsa, belki de yeniden hayat ışığını bulurlar ya da unutulmuş geçmişimizin içinde, kederin gölgesinde kaybolurlar.

Böylece, Nipdarajbanshi'nin gözlerinde hayaller yavaş yavaş eriyor, her gün acının sesiyle sessiz bir yalnızlık içinde geçiyor. Bugün, ailenin hayatı sadece kanın hatırası ve zamanla giderek derinleşen ve medeniyetimizin bir yansıması haline gelen o hatıranın yakılması. İnsanlığın son sınırının kırıldığı yer. Bu gerçek o kadar acımasız ki, bugün bir insanın ölümü inkârın sebebi olduğunda, hepimiz insanlığın keder ve ihmal ağında kayboluyoruz.

Şehitlerin Önerisi ve Mirası

Ganga Charan Rajvanshi'nin şehitliği duman karanlığında asla kaybolmasın, adı sadece bir Hafıza, ancak

yaşayan ilhamın ışığıyla parlar. Bu adamın fedakarlığı bizi her gün uyarır. Sıradan insanın hayatı, devlet yapısının ayrılmaz bir parçasıdır, varlığı eşit derecede değerlidir, acıları ve hayalleri devletin sorumluluğundadır. Çocuklarının bilinmez köşelerde kaybolmaması için, devlet işleri aracılığıyla eğitimlerini kolaylaştırmak acildir. Sadece kitap okumak değil, geleceklerini inşa etmek, ilham aldıkları, hayal kurdukları ve gücünün en yüksek zirvesine ulaştıkları ayrı bir eğitim sistemi gerektirir.

Şehit çocuklarına maddi yardım ve istihdam yaratmak, adaletin sözcüsü olan devletin görevidir. Bu yardım, şefkatli bir tutumun sonucu değil, şehitlere ödemekle yükümlü olduğumuz bir millet borcudur. Çünkü şehitler sadece ölümler anlamına gelmez; Şehitler, adaletin yaşayan anıtlarıdır. Toplumumuzu güçlendiren ve geleceği aydınlatan ebedi bir vaat. Ganga Charan Rajvanshi'nin isimleri sadece tarihin sayfalarında kaybolmasın, aynı zamanda her okulda ve her köşede anılarına bir ışık yansın. Devletin sıradan insanların kanı üzerine inşa edildiğini ve onlara saygı gösterilmediği takdirde devletin temellerinin zayıf olduğunu bize tekrar tekrar hatırlatan bir kandil. Bu öneri toplumun yüreğine dokunuyor gibi görünüyor. Şehitleri unutmadık, unutmayacağız diyor. Miraslarını kabul ediyor, onlara saygı duyuyor ve hayallerini gerçekleştirmek için tüm gücümüzle çalışacağız. Gerçekten de şehitler ölmedi; vicdanımızın derinliklerinde, toplumu karanlığından kurtaran yanan bir kandil gibi yaşıyorlar. Şimdi, Ganga Charan'ın anısıyla başlayarak, tüm şehitlere olan bağlılığımızı yenileme zamanı. Onları sadece anmak değil, miraslarına sahip çıkmak da hayatımızın en büyük görevidir.

Şehit Bilgilerine Genel Bakış

Adı: Gangacharan Rajbongshi, Mesleği: Şoför

Doğum Tarihi: 8 Haziran 1966

Baba: Kalulal Rajbongshi

Anne: Nipda Rajbongshi

Aile: 3 çocuk (Mithu, Bishwajit), Eşi Nipda

Mevcut Adres: Köy: Postane Caddesi, Baithakhali, Madhyabadda, Dakka

Saldırgan: Polis

Yaralanma Saati: 18 Temmuz 2024, 19:30

Ölüm Tarihi: 5 Ağustos 2024, 13:30

Ölüm Yeri: Rampura Köprüsü, Rampura, Dakka

Yakılma Yeri: Posta Golam Krematoryumu

Bir Bakışta

Şehidin ailesiyle bir kerelik işbirliği, şehidin erişemeyeceği bir şeydir.

Şehidin Büyük

Kuran-ı Kerim Ayeti

Allah yolunda öldürülenleri ölü sanmayın. Bilakis onlar Rableri katında diridirler ve rızıklandırılırlar. (Âl-i İmrân 3:169)

Hadis-i Şerif

Şehitlerin ruhları yeşil kuşların gövdesindedir. (Sahih Muslim 1887)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

